

שבעת ימים פרק ראשון יומא

עין משפט נר מצוה

ו.

א מיי פ"א מהלכות
עבודת יו"ה ה'ב' ג'
א ב מיי (פ"א מהלכות
מטבד ומזבז ה"ל ט) פ"א
מה"ל שגגות הל"ו:
ג (נד אה"ל שבעות פ"ב
דף ל"ג):

תום' ישנים (המשך)

כח [שם פסוק מן וזני
הארץ תעשה ממנו וישית
להם אבנטיס ורקס אין כמי
שם, ולכן לא היה מכלאס.
אזל למאן דלמא שהאבנטיס
ש"ל, תימא מנא ליה.
מ"ר, פ"ב ד' פ"א פ"ד.
פ"ר הרי"ן ג"ס רבינו
שלמה מצינו למה פירש,
יך לנימו אחר ממד של
בין העבדים וישמע ממנו
ויפול שעה אחת קודם
שקיעת המה ויעביד שמו
ויחז בלשבה, דהא [הכין]
נמי אהרן לן במחנה ליה
משה אחת שהיה המשכן
מפוקס כמו שפירש, וכן
משמע בירושלמי (פ"א
ה"א) דקאמר דלמא דהא
דבן מביתו ור' יוחנן, דאי
מדריב יוחנן הוה אמינא
שכיל לאהט שעה אחת
ולשמש בימיו, אכל בקוטרס
פירש מצינו למה פירש,
לא הימא קדושה שאין
שיבה בעורה אלא למלא
זמן, וכן שבעל קרי משתמא
חוק לשמי מחנוה, אלא
מפרש רבינו חוקן מצינו
למה שבעל קרי מומא
למקום שבעל קרי מומא
ליכא, ואע"ג דבמילואים
מצינו [ויקרא מ, לה] ופמא
אהל מועד משבו, ומדקאמר
שכרי ע"כ מחנה ליה
היה וז"ל פירש מאשמו,
וי"ל דהא אהרן שהיה
נרץ לקבא אחת דמיס כל
שבעת ימי המילואים, ואע"ג
דבמחנה נמי חקן [הלן ד',
א] שהיה עובד כל שבעת
הימים, מ"מ אין זה כי
אם מדרכן, וא"ת ומאי
קאמר מצינו למה פירש,
והלא יש לו להיות מריר
במחנה ליה כמו אהרן ובניו
שהיו יושבין ממד פמא
אכל מעד אה אה דתמא
בצרייתא דמחלמא המשכן
כל שבעת ימי המילואים
היה משה מעמיד המשכן
והמפרקו היו פירושם היה
מפרקו ומעמידו מיד, אכל
אם נפרש מעמידו עביד
והמפרקו צבוק ויומם וילה
דמתיב קרקא לאו דוקא
ליה, ואם כן יהי ויכולן
למפרקו במחנה ישראל
מנו שבעתה קדושת המשכן
כשהיה מפורק דלמאמינן
במחנה [בא, בן] הוגללו
הפרוקים היו ומוטרעיס
נכמיס שם, ופירוש ראשון
נכון, אב"ב בחד אחר
מודו ליה, לנתיבא נקטיה,
דלפלו בתא אחר מודו ליה,
דהא אף לא הוה מודו
ליה ויהי מלינקט מנאל
על ש"ל או על ש"ל אומימס,
א"י נמי חיישין לספק נדה,

אמר לך אבנטיס של בהן גדול לא זהו אבנטיס ב'ו' וא"ת היכי
דייק מדכתיב אהו הכתיב נמי אהוה ומאומס יומא שהאבנטיס
שוין וא"כ קרא לא כמר דייקי ולא כמר דייקי וי"ל סברא הוה לאוקמא
קרא דואת האבנטיס תעשה שם משור וגו' צבאן גדול דווקא כיון
דשאר צבדיו היו נמי דללאיס אפוד

(י) (ומעיל) אכל הדיוט דלל שאר צבדיו
דבון יומא נמי אבנטיס דבון ואשכחן
נמי כי האי גווגא כהן גדול ציוס
הכפורים לפי שהיו שאר צבדיו דבון
היה נמי אבנטיס דבון וה"ר מנחם
מיואני ז"ל פירש דנפקא ליה מג"ש
דוקס רוקס דכתיב צואתה תזוה
וי"ת אבנטיס תעשה מעשה רוקס
וצבאן גדול מיירי מדכתיב וזבני
אהרן תעשה כתנות ועשית להם
אבנטיס ומגצעות אס כן קמא דכהן
גדול ובפרשת פקודי כתיב בשעת
עשייה ואת האבנטיס שם משור תכלת
וארגמן ותולעת שני מעשה רוקס
וילפינן בגזירה שוה דכמו דלוחו רוקס
כלאיס הוה כן וזבנטיס תעשה מעשה
רוקס שכח צב"ג כלאיס הוה אכל
צבאנטיס של כהן הדיוט לא כחז רוקס
ולמאן דלמא דמרייהו של כלאיס
משוה להן מדכתיב אהוה:

מבירתו למה פירש. פי' רש"י
תבא אשתו עמו שם
שהרי על כרחך לשכת פרהדרין לא
היתה קדושה * שאין שיבה בעורה
כ"ש שכיבה וקשיא לן דנהי דלא
קדישא כקדושת עורה מ"מ כהר
הצית היתה דלמארי' צפרק פרט חטאת
(ובח"ס דף קט"ו): דכל הר הצית מחנה
ליה הוה ובעל קרי אינו רשאי ליכנס
במחנה ליה דלמא צפרקס פרק אלו
דברים (ל"א: טו) זכ וכל זכ לרבות בעל
קרי ילא יש לפרש מצינו למה פירש
הוה לן למימר שיפרישוהו למחילה
אחת צהר הצית דלמארי' פרק כ"ד זולין
(שם דף פ"ו) דמחילות לא נמקדשו:

ספא
טומאתן בהדיא כתיב בהו
טומאת שבעה כתיב ביה
אלא

מעט לעת כשם שגזרו שמומאה טהרות מעט לעת למפרע. ופלוגמתייהו במסכת נדה צפרק כל היד (דף ט"ז) והכי תנן דרך צנות ישראל
משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה נמצא על שלו טומאין שניהן כל שבעה דודאי היה דם שבעת ציאה שאין דרך האיש לנאל
ממנו דם נמצא על שלה אומימס והוה לשון מיד צלשון יוני שקנחה צפרימא יציאת השמש מיד טומא'ס ודאי נמצא (י) לאחר זמן כלומר
שהחיקה בדיקה טומא'ס מספק ואיזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה של מטה ואח"כ טומאה מעט לעת ואינה טומאה
את בעולה והכי פירושה ואם יותר מכאן שהתה לצדוק ואח"כ צדקה ומנאלה הרי היא כשאר נשים לטמא למפרע טהרות של מעט
לעת ואינה טומאה את בעולה שלא גזרו טומאת מעט לעת לענין טומאת בעולה ר"ע אומר אף טומאה בעולה: אלא צבאר אחר.
ששהתה יותר מאלה זמן שהזמן אומימס ואחר זמן לאחר אומימס צבון כדי שתרד ומדיח צדקתה איזהו אחר זמן והתם קתני טומא'ס
מספק ולא פליגי עס ר"ע וצבאר אחר זמן פליגי דקתני ואח"כ טומאה את בעולה א' מעט לעת אכל צבד אחר צבון אחר זמן דהיינו
צבון כדי שתרד מודו: ש"מ. מדקתני מפרישין שבעת ימים ואוקימנא טעמא משום חשש טומאת נדה: בעל נדה אינו כנדה. שאסורה
לנצול בשביעי עד הלילה אלא טובל בשביעי ציוס הלכן לא צעי פרישה אלא שבעת ימים ואם צא על ספק נדה ציוס הפרישה מונה מקלמ
היום ככולו כנדה וטובל ערב ויה"כ שהוא שביעי ציוס ומעריב שמו ונכנס במקדש ציוה"כ: דאי פ"ד בעל נדה כנדה אימא טבל זה אם
צא על נדה ציוס פרישתו צלילה דיוה"כ למחר היכי עביד עבודה: סמוך לשקיעת החמה. שמונה ימים לפני יוה"כ והאי דקרי ליה שבעה
דמנחם ההוא פורתא לא חשיב ליה וטביל אור של ערב יוה"כ ועביד למחר של ערב יוה"כ הערב שמושו: כל חייבי טבילות טבילין ציוס.
דליין במסכת מגילה (ד' טז) ומחטאו ציוס השביעי ורחק צמיס וגו' (במדבר יט): נדה ויוגלת טבילת. נדה דכתיב (ויקרא טו)
שבעת ימים תהא צבדה כל שבעה ויוגלת כמי נדה דויתה טעמא (שם י"ג): בעל קרי כמגע שרץ. לנצול ציוס טומאתו דלמארינן צפרק אלו
דברים צפרקס (דף ט"ז): ובעל נדה כטמא מת לנצול ציוס שביעי אלמא טובל ציוס: לא לטומאתן. בעל קרי כמגע שרץ לטומאת ערב וראשון
לטומאה בעל נדה טומאת שבעה ואצ טומאה כטמא מת: האי טומאת שבעה כפי ציה. ותהי נדה עליו וטמא שבעת ימים (שם טו):
שמומא

אמר לך ההוא אבנטיס של בהן גדול לא זהו אבנטיס וכו'. כלומר
לעולם קרא לזוהא דווקא צבת אחת ובעשייה דפלגיניהו לנמנו
צא שאין האבנטיס שוין שנאמר צבעשה האבנטיס של כהן גדול
(שמות נט) ואת האבנטיס של משור תכלת וארגמן ונמצא שש הוא של
כלאיס דשם כיתמא ותכלת עמרה
ואבנטיס הצניס של פירש הכתוב ממנה
היו ואשמועינן הכא דלנצטו של כהן
גדול לא זהו אבנטיס של כהן הדיוט
שזה של כלאיס וזה של צון: וזהו
אבנטיס. כלומר שניהם של כלאיס:
צבא אחת מי משכחה לה. שיהא
משא לצדו חוגר חמשה צני אדם
כאחת: לא לריכא דאקדיס. לא
צבת אחת נמא קאמר אלא זה אחר
זה אכל צבדן אחר היו ולא הפסיק
צגד אחר צנתייס הלציס לאהרן כל
אהרן וכו'. ויקרב משה את בני
אהרן וכו'. אהרן ואת אבנטי
כלי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

הגהות הב"ח
(א) ג"כ אבנטיס אהרן ובניו
אמר לך: (ב) שם יומא
אבנטיס אבנטיס כלי:
(ג) רש"י ד"ה לא צריכא
וכו'. ויקרב משה את בני
אהרן וכו'. אהרן ואת אבנטי
כלי: (ד) שם ד"ה כמאן
כו' ודאי נמצא על שלה
לאחר זמן כלו שהחיקה
בדיקה וכו' ומצאת דם
היה:

גליון הש"ס
תום' ד"ה מביתו וכו'
שאין ישיבה בעורה. עין
לקמן דף ח ע"ב תום' ד"ה
דאי:

הגהות מהר"ב
רנשבורג
(א) ברש"י ד"ה אלא כמח
אמר וכו' ואח"כ שבתא
את בעולה. י"ב ר"ל משום
מגע ודליתא כנדה דף
ט"ו ע"ב:

מוסף רש"י
אבנטיס של בהן גדול.
של כל ימות השנה היה של
כלאיס מדכתיב (שמות נט)
ואת האבנטיס שם משור
ומלת, לא זהו אבנטיס
של בהן הדיוט.
שהדיוט של בהן (לקמן
י"ב): א"י: אבנטיס של כהן
גדול ציוס הכפורים שהוא
של בהן, לא זהו אבנטיס של
כהן הדיוט, אלא הדיוט של
השנה של כלאיס (לקמן טו).
וחזיקו (קמ"ה). זהו אבנטיס
של בהן הדיוט. כל ימות
השנה, אלא כלאיס צבדני
כהן הדיוט (שם ושמ"ט)

תום' ישנים
[אבנטיס של בהן ב"ג א"א
כו' אבנטיס ב"ו. אבנטיס
של כהן גדול דשאר ימות
השנה קאי דיומי מכלאס.
ואי גרסין וכו' אבנטי, קאי
אבנטיס דיוה"כ. וא"ת מ"מ
ראינו לתלן אבנטי כ"י משל
הדיוט. ואומר רבינו יוחנן
דכמו שמתבאר אפוד ומעיל
שהיו מכלאס, מסביר י"ש
לנו לומר כמון כן אבנטי
דלכלאס, כמח כן אבנטי
לנו, כמון שם משור תכלת
וארגמן. חדש שהיו צבדני
לנו שלו דיוה"כ שהיו של
בן גס האבנטי היה כן,
וא"כ הדיוט שלא היו צבדני
מכלאס הם אבנטי לא היו
ורבינו חוקן שמע בשם ר' מנחם
שהיה אומר דמ"ש קרקא נפקא לן,
דבעשייה כתיב [שם] ואת האבנטי
שם משור ותכלת
וארגמן מעשה רקס, וצוואה
כתיב [שם] כן, [לנו] ושבטת
המחנה כל ועשיית מנחתם
שם ואבנטי מעשה רקס, וילין
רקס רקס מג"ש דשעייה
צבדני. וזה הפסוק מובא אכל
בגדי כהונו דכהן גדול, א"כ
של כהן גדול הוא. וצוואה

אכל ודאי נדה כגון על שלו על של אומימס לא חיישין ולא היינו מפרישין אותו בשביל ק"י. מ"מ. אימא בבב"ר ד"ה
ב"ה"ה צבאר היאך עביד עבודה. והא דתנן [לקמן ד', א] על שבעת הימים וזקק את הדם, היינו אם הוא טבול
ציוס הראשון, אכל אם שימש טמאו צלילה שלפניו וקרי להעריב שמו. בע"ל קרי כמגע שרץ. צפרקס אלו דברים
(שם ט"ז) פ"א פ"ד.

א"י נמי חיישין לספק נדה, וזהו הפסוק מובא אכל בגדי כהונו דכהן גדול, א"כ של כהן גדול הוא. וצוואה